

Recensie: Helena**1/2

CC Merksem
vrijdag 10 maart 2017

foto © FroeFroe

Recensie:

Theater FroeFroe brengt met 'Helena' opnieuw â€œ na 'Labyrint' â€œ Griekse mythologie naar het theater. Was 'Labyrint' nog een dijk van een voorstelling waar alles volgens ons als gegoten zat, dan blijkt 'Helena' helaas niet hetzelfde niveau te halen. Vaak lijkt FroeFroe zijn mosterd te halen bij eerder werk, maar vooral: de voorstelling duurt veel te lang, het einde wordt afgehaspeld, er wordt te weinig geknipt in het verhaal dat toch wel eerder op de doelgroep 14+ mikt dan op 10+ volgens ons en de focus ligt soms verkeerd. â€ˆ Helena gaat dus net niet kopje onder, al scheelde het niet veel.

Ze is de vrouw waar veel Grieken een oogje op hebben. En het is er heet, ontzettend heet. Trouwen moet ze met Menelaos op bevel van Agamemnon die getrouwd is met haar halfzus Klytaimnestra. Ze stemt niet toe, maar wanneer op haar voet gestampt wordt, roept ze 'a' wat als een 'ja' aanvaard wordt. Tot op een dag Paris, uit Troje, met zijn boot in Griekenland aankomt en zij gevoelens voor hem begint te koesteren. Menelaos is jaloers en woedend. Hij krijgt Agamemnon zo ver om een tienjarige oorlog te beginnen tegen de Trojanen, 'omdat het een ras van opscheppers is'.

â€ˆ Agamemnon wordt zo legeraanvoerder. Troje verliest de oorlog door de list van de Grieken die zich lijken over te geven wanneer ze een Trojaans Paard als geschenk geven. Het paard zit echter vol krijgers en zo halen ze de overwinning binnen. Zowel de beste krijgers van beide kampen: Achilles voor de Grieken als Hektor voor de Trojanen komen om. Hektor doodde Patroklos, Achilles' vriend, die vechtte in de wapenuitrusting van Achille. Dat motiveerde Achilles om zich terug in de strijd te gooien. Hij doodt Hektor. Achilles wordt verschalkt door Paris, die op zijn beurt ook de dood ziet, maar wel Helena zwanger maakte. â€ˆ Cassandra, die onheil kan voorspellen, wordt na de oorlog als oorlogsbuit mee naar Griekenland genomen en wordt de vrouw van Agamemnon. â€ˆ Helena zal terug de vrouw van Menelaos zijn.â€ˆ De promotekst vergelijkt de Trojaanse oorlog met een 'vechtscheiding', een vergelijking die niet opgaat vermits Menelaos en Helena na de oorlog een koppel vormen.

Theater FroeFroe weet weliswaar een aantal leuke vondsten te integreren in de voorstelling, maar focust te veel op de verveling (in Troje) en de love story van Helena. Op die manier haspelen ze de tienjarige oorlog, de dood van Hektor, Patroklos, Achilles en Paris af, waardoor het aan dramatiek ontbreekt in deze voorstelling. De emotionele laag, het verlies voelen we niet, omdat de personages net als de Trojaanse wijn, kennelijk te weinig karakter hebben meegekregen. De enige die wat ballen aan haar lijf heeft, is Helena kennelijk. Diegene die ze verliest -'och ik dacht dat het poffertjes waren' â€œ is Menelaos.

Jason Dousselaere voorziet via een klein synthesizer en de akoestische gitaar 'Helena' van een streep muziek en commentaar in de marge. Zo vraagt hij zich luidop af wanneer dé kus zal volgen (tussen Paris en Helena). Niet zelden refereren zijn nummers naar Admiral Freebee overigens. Andere fijne vondsten in de tekst zijn 'vaar wel' wanneer koers gezet wordt (met een papieren bootje, wat anders?) naar Troje en volgt er onder andere een knipoog naar Temptation Island wanneer de Grieken jaloers zijn om wat er op eigen bodem plaatsvindt tussen Helena en Paris: 'jij slaapt met een man op het strand? Jij smerige lichtekooi!' En wanneer Poseidon, god van de zee, vermeld wordt omdat die mee de muren van Troje gebouwd heeft,

luit het bij de Grieken in deze voorstelling: 'Doet die nu ook al in muren?' Â
Maar andere zaken zoals de laserstralen, de rook die opzet, in dit geval om een nachtmerrie of voorspelling van Cassandra te brengen, bezorgen ons niet zelden een déjà vu-gevoel, de scènes zelf volgen elkaar vaak onvoldoende vlot op, en eigenlijk duurt de voorstelling een kwartier te lang. Wanneer zowel kinderen als ouders rondom ons in de zaal moeite hebben om de aandacht bij 'Helena' te houden, dan zit die voorstelling niet goed in elkaar of wil die vooral te veel te snel vertellen. Bij 'Helena' lijkt het vooral een combinatie van beide. Het tempo is erg hoog in het begin, stokt halfweg om finaal vast te stellen dat de afronding snel afgehaspeld dient te worden (al dan niet uit tijdsgebrek). En qua spanningsboog schort er wat. Die discobol bij de Trojanen die aan de wijn zitten, die kennelijk karakter mist volgens de Grieken, komt er geen seconde te vroeg want net daarvoor kampt de voorstelling met een van de meerdere dipjes die deze voorstelling kent.

< Bert Hertogs >